

Arrest

**nr. 87 549 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 februari 2012 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 3 april 2012 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 15 mei 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit vormt het voorwerp van een schorsings- en annulatieberoep bij de Raad (rolnr. 99 741), dat verworpen werd bij arrest nr. 87 548 van 13 september 2012.

1.3. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 18 juni 2012.

1.4. Op 27 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. A. (...)

geboren te Benin City, op (in) 28.08.1978

en van nationaliteit te zijn : Nigeria

die een asielaanvraag heeft ingediend op 18/06/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 3 februari 2012 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 6 februari 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 4 april 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 18 juni 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een attest van geboorte naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van aan 'pastor' naar voren brengt waarin deze ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een 'pastor' geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat wordt vermeld waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de situatie in Nigeria waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze algemeen van aard zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij als gezochte persoon op een lijst staat waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, niet ondersteund door enig bewijs, dat deze verklaring terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 16 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 22/05/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn eerste middel op: “Schending art. 51/8 Vreemdelingenwet Schending materiële motiveringsplicht”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“II.1.1. Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt:

[Art. [51/8]. [De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.] De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

[De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4,3°, of 57/10].

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.]

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. In de bestreden beslissing valt te lezen:

“(…)Overwegende dat de betrokkene op 18 Juni 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een attest van geboorte naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, Overwegende dat de betrokkene een attest van een ‘pastor’ naar voren brengt waarin deze ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een ‘pastor’ geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat wordt vermeld waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de situatie in Nigeria waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze algemeen van aard zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij als gezochte persoon op een lijst Staat waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, niet ondersteund door enig bewijs, dat deze verklaring terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade toets bepaald in artikel 45/4 van de wet van 15december1980. (...). ”

II.1.4. In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat het nieuwe element dat de verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag, m.n. een attest van geboorte en een brief van een pastor waarin bevestigd wordt dat verzoekende partij gevaar loopt in Nigeria, reeds kon naar voren gebracht worden in de eerste asielaanvraag.

De verzoekende partij heeft deze gedateerde documenten ontvangen in een enveloppe en het feit dat de verwerende partij argumenteert dat 'een enveloppe enkel is wat het is' is dan ook verwerpelijk, aangezien de datum wel degelijk voor zich spreekt.

Deze stelling is onjuist, aangezien de verzoekende partij de documenten pas na de behandeling van de eerste asielaanvraag heeft ontvangen en deze documenten dus niet in haar bezit had gedurende de periode van de eerste asielaanvraag.

II.1.5. De redenering dat de overgelegde brief dus geen nieuw element vormt, omdat deze verwijst naar een reeds beoordeelde situatie en dat zij zich baseert op dezelfde feiten, is echter in rechte niet aanvaardbaar.

Deze redenering is immers verkeerd daar artikel 51/8 Vreemdelingenwet ook als nieuw element aanvaardt: een nieuw bewijs van een reeds gekend feit, quod in casu.

De verzoekende partij meent dan ook dat deze eventuele opvatting van de verwerende partij strijdt met art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu'il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d'asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses sœurs et adressée à une autre de ses sœurs ainsi qu'une communication téléphonique faisant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la sœur de la requérante; que si l'on peut admettre que ces éléments ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration à prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire à l'appui de sa première demande, constituent cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ;

II.1.6. Ook stelt de verwerende partij :

«(...)dat deze verklaring terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties..(...)»

Deze stelling is volledig in strijd met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aangezien de verwerende partij hier zelfs te kennen geeft aan de verzoekende partij dat het als het ware overbodig is om nieuwe bewijzen van een gekend feit voor te leggen opdat zij opeens geloofwaardig zouden zijn. Terwijl artikel 51/8 van de vreemdelingenwet juist wel stelt dat er nieuw bewijs van een gekend feit naar voor mag gebracht worden en dat dit dus aanvaard kan worden als een nieuw element.

Met andere woorden de verwerende partij handelt vanuit een vooringenomenheid en ging er sowieso vanuit dat de voorgelegde documenten geen krachtig genoeg bewijs zouden zijn.

Deze houding van de verwerende partij is dan ook onaanvaardbaar, met als gevolg dient dit middel gegrond verklaard te worden."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel roept verzoeker de schending in van artikel 51/8 Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het begrip 'nieuwe gegevens' niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan. De stukken die thans worden voorgelegd, kunnen weliswaar 'nieuw zijn' in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvragen (R v St 13 april 2005, nr. 143.020).

Verzoeker voegde volgende stukken toe bij zijn tweede asielaanvraag:

-een attest van geboorte;

-een attest van een pastor uit het land van herkomst waarin de verzoekers redenen om zijn land van herkomst te verlaten worden vermeld.

-een enveloppe

Verwerende partij oordeelde dat het attest van geboorte een document is dat reeds kon worden voorgelegd tijdens de eerste asielprocedure.

Wat betreft het attest van de pastor heeft het document een gesolliciteerd karakter en gaat niet uit van een officiële instantie waardoor aan de bewijskracht wordt getwijfeld. Bovendien kon zulks document reeds worden voorgelegd.

Verwerende partij concludeerde dat de voorgelegde documenten geen nieuwe gegevens bevatten waaruit ernstige aanwijzingen op gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden blijken.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

"(...) artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken niet toelaat de aangebrachte gegevens inhoudelijk te beoordelen om de impact ervan te bepalen. Hij kan slechts het "nieuw karakter" van deze gegevens onderzoeken."(RVV nr. 10.817, 30 augustus 2007)."

Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld" (RVV nr. 59.358 d.d. 6 april 2011).

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.

Verzoeker toont de ingeroepen schendingen niet aan.

Het middel is ongegrond."

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.(...)".

2.5. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielverzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);

- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200(c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een “ernstige aanwijzing”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het door verzoeker neergelegde attest van geboorte niet aanvaard wordt omdat de verwerende partij van oordeel is dat *“betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag.”* Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij het niet eerder had kunnen voorleggen omdat het hem pas na de behandeling van zijn eerste asielaanvraag werd opgestuurd, wijst de Raad er op dat door louter voor te houden dat men niet eerder over een document kon beschikken niet aantoonbaar is dat dit document betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (cf. RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Bovendien kan een dergelijk document niet meer aantonen dan dat verzoeker geboren is op een bepaalde datum, met een bepaalde nationaliteit en met bepaalde ouders. Al deze gegevens werden blijkens het administratief dossier door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen niet in twijfel werd getrokken bij de behandeling van verzoekers eerste asielaanvraag. De Raad kan het derhalve noch strijdig met artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet noch kennelijk onredelijk achten dat verwerende partij verzoekers attest van geboorte niet beschouwt als een nieuw element in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.8. Voor wat betreft de door verzoeker neergelegde brief van een pastor, motiveert de bestreden beslissing als volgt: *“Overwegende dat de betrokkene een attest van aan 'pastor' naar voren brengt waarin deze ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een 'pastor' geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat wordt vermeld waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben.”*

2.9. Uit het gestelde in punt 2.8. blijkt dat verwerende partij de brief van de pastor niet weerhoudt, onder meer omdat geoordeeld wordt dat deze een gesolliciteerd karakter heeft. De beoordeling dat de brief geschreven kan zijn op aanvraag vindt steun in het administratief dossier waarin zich verzoekers interview van 27 juni 2012 bevindt dat afgenomen werd ter gelegenheid van het indienen van de tweede asielaanvraag. Verzoeker verklaarde in verband met de ontvangen geboorteakte en het schrijven van de pastor: *“deze documenten werden mij opgestuurd, vermoedelijk via mijn vriend, die ik telefonisch had gecontacteerd. Ik had hem gevraagd om een bewijs voor mij te kunnen bekomen via de kerk. Deze documenten werden rechtstreeks naar mijn advocaat verstuurd hier in België.”* Verzoeker laat de beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris dat de brief van de pastor een gesolliciteerd karakter heeft, ongemoeid zodat deze derhalve overeind blijft. Dit motief is een voldoende schragend motief om het betrokken schrijven niet te weerhouden als een nieuw element. Kritiek van verzoeker op de overige motieven die in de bestreden beslissing te lezen vallen over de brief van de pastor, waarbij verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, kan beschouwd worden als kritiek op overtuigende motieven die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.10. Waar verzoeker verwijst naar een passage uit de bestreden beslissing, met name *“dat deze verklaring terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties”*, en

betoogt dat deze stelling volledig in strijd is met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze motivering betrekking heeft op verzoekers tijdens zijn asielinterview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 juni 2012 afgelegde verklaring *“ik zelf sta als een gezochte persoon op de lijst van Islamitische groep”*. Met zijn kritiek gaat verzoeker eraan voorbij dat in de bestreden beslissing m.b.t. deze verklaring ook gesteld wordt *“dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, niet ondersteund door enig bewijs”*. Dit motief vormt eens te meer een voldoende schragend motief om de betrokken verklaring van verzoeker niet te weerhouden als nieuw element in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit motief ook niet waardoor het overeind blijft. De aansluitende kritiek van verzoeker dat *“de verwerende partij handelt vanuit een vooringenomenheid”* en zij er sowieso vanuit ging dat de voorgelegde documenten geen krachtig genoeg bewijs zouden zijn, mist hierbij feitelijke grondslag daar de door verzoeker voorgelegde documenten geen betrekking hebben op verzoekers verklaring dat hij op een lijst met gezochte personen staat. De Raad voert bovendien geen wettigheidscontrole uit op intenties die de verwerende partij toegedicht worden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op: *“Schending artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van bestuurshandeling”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“II.2.1. Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de staatssecretaris van mening zou zijn dat de verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en desgevolg niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform art. 48/3 Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt immers enkel:

overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft. Zodoende dient er dus — wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden — quod in casu — verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie.

Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 1991. De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, moet formaliseren in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Genève geen juridisch motief kan worden omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.”

2.12. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In het tweede middel roept verzoeker de schending in van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

De bestreden beslissing werd met redenen omkleed en in dat opzicht kan mutatis mutandis verwezen worden naar vaste rechtspraak van de Raad van State:

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven te verschaffen, dat hij in Staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; (...) ((R.v. St., arrest nr. 171.402 dd. 22 mei 2007, Staatsraad Bamps, G/A 138. 277/XIV-15. 656)

De verwerende partij is daarom van oordeel dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken bij het nemen van de in casu bestreden beslissing geheel handelde binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed waarom de voorgelegde stukken geen nieuwe gegevens bevatten in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en op welke manier niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht {cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002}.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoeker toont de schending van de formele motiveringsplicht niet aan.

Het middel is ongegrond."

2.13. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.14. De essentie van verzoekers betoog is dat de bestreden beslissing in strijd is met "artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991" aangezien "er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie". De Raad is van oordeel dat verzoekers argumentatie niet kan worden gevolgd aangezien uit zijn betoog blijkt dat hij de verwijzing naar de Conventie van Genève zelf begrijpt als een verwijzing naar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker begrijpt derhalve waarop de verwijzing naar de Conventie van Genève in de bestreden beslissing betrekking heeft en kan er zich derhalve op verdedigen, waardoor het doel van de formele motiveringsplicht bereikt is. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat de bestreden beslissing in zijn aanhef uitdrukkelijk verwijst naar de toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarin onder meer het volgende bepaald wordt: "(...) en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (...)". Uit de verwijzing naar de Conventie van Genève in fine van de bestreden beslissing samen gelezen met de verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet in de aanhef van de bestreden beslissing kan niet anders dan afgeleid worden dat er verwezen werd naar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat dit op een onrechtstreekse wijze geschiedt vormt geen schending van de formele motiveringsplicht.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA